

vinný, nesplniv svůj závazek uložený mu soudem. Z tohoto prodlení, ať bezděčného ať úmyslného, nemůže povinný míti prospěch, nemůže mu býti poskytnuta možnost nechati manželku přes příkaz § 91 obč. zák. a přes prozatímní opatření po dobu sporu bez výživy a při nejmenším znesnadniti tím životní, následkem toho však i procesní postavení vymáhající věřitelky, jež se domáhá rozluky a odsouzení povinného k výživě. Jest proto zájem vymáhající strany na vymožení výživného, na provedení exekuce nepoměrně mocnějším, než zájem povinného na tom, by exekuce byla odložena. Nárok vymáhající věřitelky nemůže býti zajištěn jistotou podle § 44 (2) ex. ř., ježto záleží v plnění výživného, jež musí býti plněno ihned pravidelně, má-li býti vůbec dosaženo jeho účele. Jde o úhradu potřeb, jež nesnesou odkladu, jež musí býti hned ukojeny. Odložení tohoto plnění mohlo by býti spojeno se zánikem fyzické existence, čímž jest převážen zájem povinného na zachování několika předmětů potřebných k provozu jeho živnosti.

Čís. 10074.

Osmihodinná pracovní doba.

K ustanovení závěrečné věty čl. 6 Washingtonské smlouvy čís. 80 sb. z. a n. na rok 1922 nelze přihlížeti, nebyla-li práce přes čas vůbec povolena.

(Rozh. ze dne 4. července 1930, Rv I 1507/29).

Žaloba o zaplacení odměny za práci přes čas byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Odvolací soud uvažuje o přiměřenosti úplaty, již se žalobci dostalo, uvedl mezi jiným také, že prý práci přes čas jest honorovati podle článku 6. Washingtonské smlouvy čís. 80 sb. z. a n. z roku 1922 aspoň o 25% výše u porovnání se mzdou obyčejnou. Uvedená zmínka odvolacího soudu jest v tomto sporu nemístná a jest i nepřesná. V souzeném případě nebylo by lze k ustanovení závěrečné věty článku 6. Washingtonské smlouvy o zvýšení sazby za hodiny přes čas aspoň o 25% u porovnání se mzdou obyčejnou přihlížeti již proto, že zmíněné ustanovení má na zřeteli jen takové hodiny přes čas, které byly podle něho povoleny předpisem veřejného úřadu, kdežto v tomto sporu šlo o odměnu za práce vůbec nepovolené. Proto není potřebí obírat se tu další otázkou, zdali k platnosti ustanovení poslední věty článku 6. Washingtonské smlouvy v našem státě bylo by třeba teprve vydání oněch zvláštních opatření ve formě řádu, o nichž jest řeč v člancích 6 a 7 písm. c) uvedené smlouvy.

Čís. 10075.

Odpůrčí řád.

K odporu proti dlužníku stačí, spadá-li nástupcovo nabytí aspoň pod jednu ze skutkových podstat § 11 (2) čís. 1—3 odp. řádu.

Žalobní žádání, že žalobce jest oprávněn vésti pro svou vykonatelnou pohledávku exekuci na věc nabytou odporovatelným jednáním, vyhovuje předpisu § 12 odp. řádu.

(Rozh. ze dne 7. července 1930, Rv I 1333/29).

Žalobce, věřitel Jana W-a, domáhal se na něm a na jeho manželce Karle, by bylo uznáno právem, že kupní smlouva, již Jan W. prodal Karle W-ové nemovitosti, byla prohlášena proti žalobci za neplatnou a bezúčinnou a by žalobce byl uznán oprávněným, vésti k vydobytí své pohledávky za Janem W-em exekuci na nemovitosti, jež přešly kupní smlouvou na Karlu W-ovou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl, ohledně Jana W-a proto, že dlužník odporujícího věřitele nemůže býti žalovaným v odpůřčím sporu, ohledně Karly W-ové pak proto, že odpůřčí žaloba jest žalobou o plnění a že proto měla obsahovati žalobní žádání, by žalovaná Karla W-ová byla uznána povinnou, k vůli uspokojení žalobce trpěti, by byla vedena exekuce na její nemovitosti.

Nejvyšší soud žalobcovu dovolání ohledně žalovaného Jana W-a nevyhověl, vyhověl mu však ohledně žalované Karly W-ové, zrušil napadený rozsudek v této části a uložil odvolacímu soudu, by o dovolání žalované Karly W-ové znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolání uplatňuje dovolací důvod § 503 čis. 4 c. ř. s. Avšak, pokud jde o prvního žalovaného, neprávem. Jde o to, zda je oprávněna námitka nedostatku pasivního oprávnění vznesená prvním žalovaným z toho důvodu, že ho jako dlužníka nelze považovati za odporovatelova odpůrce. S touto otázkou zabýval se nejvyšší soud zevrubněji v rozhodnutí čis. 9445 sb. n. s. Podle zásad v rozhodnutí tom vyslovených, na které se žalobce poukazuje, nemůže býti dlužník jako takový zásadně odporovatelovým odpůrcem a jest odpor proti němu přípustný jen výjimečně, tehdy, jsou-li splněny podmínky § 11 (2) čis. 1—3 odp. řádu, ovšem že stačí, spadá-li nástupcovo nabytí aspoň pod jednu ze skutkových postat § 11 (2) čis. 1—3 odp. řádu (Bartsch-Pollak strana 284, 1052 a 1053). O výjimku takovou tu však nejde a byla proto žaloba, pokud šlo o prvního žalovaného, odvolacím soudem právem zamítnuta pro nedostatek pasivního oprávnění.

Pokud se týče žalované Karly W-ové nelze dovolání upřítí oprávnění. Především jest řešiti otázku, zda žalobní žádání, že jest žalobce oprávněn vésti pro svou vykonatelnou pohledávku exekuci na nemovitost nabytou odporovatelným jednáním, odpovídá předpisu § 12 odp. řádu. Podle tohoto ustanovení zákona musí býti v žalobním návrhu odpůřčí žaloby, která jest žalobou o plnění, přesně uvedeno, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný pro uspokojení věřitele něco plniti nebo trpěti, není však zapotřebí dalšího návrhu, by bylo právní jednání prohlášeno

bezúčinným. Navrhl-li žalobce, by bylo uznáno, že jest žalobce oprávněn vésti exekuci, odpovídá žalobní žádání předpisu § 12 odp. řádu, neboť jest v něm i návrh, by žalovaná trpěla pro žalobcovo uspokojení exekuci na věci v žalobním žádání blíže uvedené. Výklad, jež dává žalobnímu žádání po této stránce odvolací soud, jest příliš formalistický a nelze s ním souhlasiti. Bylo proto v tomto směru dovolání žalované Karly W-ové vyhověti. Ježto se však odvolací soud, vycházející z mylného názoru, nezabýval, vyřizuje odvolání žalované, a ostatními odvolacími důvody, bylo se po rozumu § 510 c. ř. s. usnésti tak, jak se stalo. Důsledkem toho bylo odvolacímu soudu uloženo, by odvolání Karly W-ové věcně vyřídil.

Čís. 10076.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Noční práce nemusí býti zvláště odměňována.

Za práci přes čas nemusí býti placena zvýšená mzda, nýbrž se vyžaduje jen, by práce přes čas byla odměňována zvlášť. Co do výše odměny za práci přes čas jest rozhodnou především úmluva stran, a, kdyby jí nebylo, jest pokládati přiměřený plat za vymíněný.

(Rozh. ze dne 9. července 1930, Rv I 1654/29).

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas a za práci noční byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce se domáhá na žalované firmě zaplacení příplatků k normální mzdě jednak za práce přes čas, jednak za práce noční a odůvodňuje tyto nároky poukazem k ustanovení § 6 (3) zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n., že mimořádné pracovní hodiny musí se platiti zvláště. K tomu jest především připomenouti, že o noční práci pojednávají předpisy §§ 8 a 9 zákona čís. 91/1918, které však nemají ustanovení, že noční práce musí býti zvláště odměňována. Předpis § 6 (3) zákona čís. 91/1918 platí jen o pracovních hodinách, přesahujících pracovní dobu stanovenou v § 1 a povolených podle odst. (1) a (2) § 6 téhož zákona, a nečiní se tam rozdíl, zda byla práce přes čas konána ve dne či v noci. Žalobcův nárok na zvláštní příplatek k normální mzdě, pokud se opírá o skutečnost, že práce byly konány v noci, nemá tedy v ustanovení § 6 (3) zákona č. 91/1918 vůbec opory. Za práce v noci byl žalobce odměněn ujednanou hodinovou mzdou, neboť bylo již prvním soudem zjištěno, že se strany dohodly co do odměny za noční práci na mzdě 2 Kč 70 h za hodinu. Jest nesporné, že tato mzda byla žalobci vyplacena, a další nárok za noční práci nelze mu přiznati. Pokud jde o práce přes